

» V čas večera bude svetlo.«

Zach. 14, 7.

Ročník XVI.

Júl—August 1940.

Číslo 7.—8.

Jan.

Prorokova modlitba.

Izaiáš 64, 1—12.

Oj, aby si roztrhol nebesia a sostúpil, aby sa pred tvojou tvárou rozplynuly vrchy!

Jako oheň zapaluje ráždie, jako vrie voda od ohňa: aby si svojim protivníkom uviedol svoje meno v známosť, aby sa pred tvojou tvárou triasly národy,

jako keď si činil strašné veci, ktorých sme nečakali! Sostúpil si, pred tvojou tvárou rozplynuly sa vrchy.

A od veku nikto neslýchal, nikto nepočul, oko nevidelo Boha krome teba, ktorý by tak bol činil tomu, kto očakával na neho.

Prišiel si v ústrety tomu, kto je veselý a činí to, čo je spravdivé, tým, ktorí pamätali na teba na svojich cestách. Hľa, keď si sa rozhneval, my sme hrešili; v tom sme od veku, a či tedy ešte i tak budeme zachránení?

Lebo sme všetci jako nečistý, a všetky naše spravdivosti sú jako ohydné rúcho; vädname všetci jako listie a padáme, a naše nepravosti nás preč odnášajú ako vietor.

A nenie nikoho, kto by vzýval tvoje meno a prebudil sa, aby sa chopil teba, lebo si ukryl svoju tvár pred nami a roztopil si nás mocou našich nepravostí.

Ale teraz, ó Hospodine, ty si naším Otcem; my sme hlinou, a ty si naším tvorcom a dielom tvojej ruky sme my všetci.

Nehnevaj sa, Hospodine, až príliš ani nepamätaj vždy na nepravosť. Hľa, pohliadni, prosíme, všetci sme tvojím ľudom.

Mestá tvojej svätosti sú obrátené na púšť, Sion je púšťou a Jeruzalem pústinou;

dom našej svätosti a našej okrasy, v ktorom ťa chválievali naši otcovia, je pohoreniskom, a všetko, čo nám bolo vzácnym, je obrátené v rummy.

Či pre tie veci sa budeš zdržať, Hospodine? Či budeš mlčať a nás trápiť až príliš?

Izaiáš obracal svoj zreteľ hlavne k hriechu a ku spaseniu. O peňazoch, zamestnaní, zábavách, politike a vzdelaní, tedy

o veciach, ktoré myseľ ľudskú najviac zaberajú, hovorí veľmi málo, alebo vôbec o nich nehovorí. Vždy sa zaoberá tým najhlavnejším. A práve preto sú jeho slová svieže a významné ešte dnes, temer po troch tisícoch rokov.

Zdá sa mu, že za daných podmienok môže človek veľmi málo vykonať, a začína svoju modlitbu: »Oj, aby si (Ty!)« Už nie »Oj, abych (ja)«. Chápe, že keď ide o najdôležitejšie veci, je ťažko pohnúť ľudí, že nedajú na ľudskú prosbu. Izaiáš si predstavuje ľudí ako vrchy; sú nepohnutelne zakorenení do zeme a studení a pokojní, sťa voda. Skusenosti všetkých vekov a všetkých krajín ukazujú, že tomu tak je. Či sme často, žijúc dakde v pokojnom kútiku a vidiac, ako sú ľudia ľahostajní ku všetkým prosbám a výstrahám, necítili to isté, ako Izaiáš, keď volal: »Oj, aby si roztrhol nebesia a sostúpil, aby sa pred tvojou tvárou rozplynuli vrchy!«? Prorok túži po viere, ktorá by odstránila vrchy a po ohni, ktorý by spôsobil, aby voda vrela. Prečo len je to tak, že sa ľudia rozohrejú až na bod varu, keď ide o nejaké veslárske preteky, o voľby, o šport alebo o nejakú hru, ale keď sa káže evanjelium, sú studení ako ľad?

Prorok na to odpovedá slovami, ktoré sú z najfarbistejších, aké podáva Písmo. Maľuje ľudí takých, akí sú. Na iných miestach Biblie najdeme rôzne naznačenia ľudského charakteru. Tuná však je kompletná fotografia.

Pozrime sa pozorne na verš šiesty a siedmy. A najlepšia poloha pre toto čítanie je na kolenách! »*Lebo sme všetci ako nečistý.*« Izaiáš sa takým cítil byť sám a preto vyznával: Beda mne, lebo som človek poškrnených rtov.« A cítil, že to platí i pre ľud: »A bývam prostred ľudu poškrnených rtov.« Tuná je univerzálne zafarbenie, najprilievavejšia charakteristika, hriech, z ktorého sa tak ťažko dávame vyslobodiť, a ktorý nás núti volať ako málomocných: Nečistý, nečistý! *Všetky naše spravodlivosti sú jako ohyzdné rúcho.* Chcelo sa mi napísať: »Všetky naše nespravodlivosti sú jako ohyzdné rúcho.« Už to by bolo dost zlé. Ale Písmo je pravdivé. To, čo je pre nás najlepšie, je ako všetko ostatné. Farizeus nie je o nič spravdivejší, keď si stane k modlitbe, ako keď sa posmieva Pánu Ježišovi na rohu ulice. Na našom prirodzenom šate nenie nič pekného. Len to, čo Boh učinil, môžeme nosiť ako vhodný odev.

»*Vädname všetci ako listie.*« Pravý život zmiznul a preto vysýchame. Oddelení od zdroja života, nemôžeme čakať inšie, iba rozklad a smrť. »*A naše neprávosti nás preč odnášajú ako vietor.*« Preč od Boha, preč od nášho pevného základu, preč z bezpečia, istoty, spokojnosti. »*A nenie nikoho, kto by vzýval Tvoje meno a prebudil sa, aby sa chopil Teba.*« To je fatálny následok nečistoty, nespravodlivosti a rozkladu. Ľuďom, ktorí

sú oblečení do handier, málo záleží na ich šatoch — ľudia žijúci v hriechu nevidia svoj hriech, rozklad im kalí zrak.

Taký je popis vnútorného života ľudského. Týmto tvrdením obyčajne ľudí veľmi podráždime a vyvoláme ním i opovrzenie. Málokedy však sa tak vyslovujeme a málokedy sa takému tvrdeniu verí. Ale predsa — vnútorné zlo sa prejavuje zovnútorne. Izaiáš obracia pozornosť ku svätým mestám, ktoré majú byť obrátené na púšť, k Jeruzalemu, ktorý má byť pustinou a ku chrámu, ktorý je pohoreniskom. Spása prichádza z nútra. Ak je duša smetiskom, prejaví sa to na jej príbytku. Keby Izaiáš žil dnes, rmútil by sa ešte viac nad nedostatkom viery a nad vychladlými kresťanmi.

Ale zúfalstvo sa nemôže zmocniť toho, kto vidí Boha. Čo je u ľudí nemožné, je u Boha možné. Musíme sa držať zrovna toho, čo nám Izaiáš vo svojej modlitbe o Bohu hovorí. V treťom verši pripomína hrozné veci, ktoré Boh učinil v Egypte, ako zlomil moc faraona a vyslobodil svoj ľud. Ale ťažkosti v dobe Izaiášovej sú iné, ako boly vtedy. Teraz sám ten Boží ľud je nepohnutelný ako vrchy a studený ako ľad. Božia všemohúca sila môže premôcť Egyptanov, zničiť Sodomu, navštíviť svet potopou; ale tým istým spôsobom nemôže byť očistené nečisté srdce, nemôžu sa pyšní stať kajúcimi, samospravedliví pokornými, ani nemôže letorast byť znova pripojený ku kmenu. Toho nedocieli sila a prorok sa obzerá po niečom inom, po niečom účinnejšom. Na svete sú veci, ktoré nemožno vidieť pozeraním a počuť počúvaním. Boh môže dať viacej, než si myslíme a než prosíme. Iba zjavenie nám môže ukázať, čo znamená odpustenie a čo je večný život, čo prináša obecnosť s Bohom, čoho môže docieľiť viera, čo môže vykonať modlitba, čo je zahrnuté v synovstve. Ľudia veria tomu, čo môžu vidieť, lebo počuť, alebo čo si aspoň môžu predstaviť. Ale to, čo Boh pripravil, je nad ich pochop. Nečistý môže byť bez odkladu očistený Božím nariadením: »Chcem, buď čistý!« Kajúci publikán môže ísť domov ospravedlnený a kajúci lotor do raja, bez toho, aby čakal. My môžeme prijať spravodlivosť Pána Ježiša hneď teraz. Slovo je nám blízko, je v našich ústach, v našom srdci. Príroda nemôže znova pripojiť spadnutý list ku stromu, ale milosť prevyšuje prírodu v každom smere a je nezávislá na čase, na ročnej dobe, na klíme. V prvej epištole ku Korintanom (2, 10), hovoriac o veciach, ktoré Boh pripravil tým, ktorí ho milujú, píše Pavel: »Ale nám Boh zjavil skrze svojho Ducha.« To je jediná cesta k poznaniu týchto nevymluvných radostí. Bez nich sme stratení. Ak chceme byť teraz dokonale spasení, musíme zaujať to isté stanovisko, aké zaujal Izaiáš.

Musíme ukázať svoju závislosť na Bohu. Bez Neho nemôžeme nič. Hlina je tvárna (dá sa prerábať) iba v hrnciarových

rukách. Naše očistenie, naša spravodlivosť, náš život, naša stabilita, všetko je závislé len a len na milosti a moci Božej. Nedostáva sa nám týchto veľkých záchranných istôt. A pretože ich nemáme, sme stratení. Ale — nachádzame ich v Bohu. V láske nášho Otca, v spasení nášho Spasiteľa, v prebývaní a v pôsobení svätého Ducha v nás je zahrnutý celý náš nový život. Poddávajme sa vďačne, vytrvale a úprimne svojmu Bohu. Keď k Nemu budeme volať, On nás počuje. Každé meno nášho Boha znamená pomoc. Náš Boh nie je ako pohanskí bôžkovia. Tí sú iba bezvýznamnými, nehybnými, tvrdými modlami. Ale v Božom mene je nádeja, v Jeho mene je moc, veď Boh má mená preto, aby sme vedeli, že môže urobiť všetko, o čom tieto mená hovoria. A my sa musíme vzchopiť k cele novým cieľom. Ak chceme byť naozaj spasení, musíme byť ako Bartimeus, ktorý svojou naliehavou žiadosťou prinútil Pána Ježiša, aby sa pri ňom zastavil. Musíme byť ako Zacheus a zdvihnúť sa, aby sme videli, kto je Ježiš, a dať Mu svoje srdce ako domov. Musíme byť ako Jakob, keď povedal: »Nepustím ťe, leč mi požehnáš.« V žalme 119. čítame: »Predstíham svitanie a volám pokorne; očekávam na tvoje slová«, a »rozpomínam sa v noci na tvoje meno, Hospodine, a ostríham tvoj zákon«, a »sedemkrát za deň ťa chválím pre súdy tvojej spravodlivosti«.

Kto tak robí dnes? Pri nás musí byť schopnosť prijímania. Boh chce dať, ale my musíme vziať. Keď sa o niečo jedná, odstraňujeme vieru čo možná najďalšie. Ale pasívne prijímanie nepostačí. To je sotva lepšie ako fatalizmus (viera v osud). Musíme vykopať priekopy, aby ich Boh naplnil. Musíme mu najstť domov, v ktorom by býval. Viera musí byť primeraná Božím skutočnostiam, musí byť s nimi vo shode.

Ak nás stav vecí okolo nás a v nás prinúti k mocnejšiemu prejavu viery v moc, lásku a milosť Božiu a k ustavičným modlitbám, vzíde nám svetlo nad všetkými nejasnosťami a ožiari nás nádeja nového dňa. Nemalo by sa nám nikdy nedostávať odhodlaných prosieb, veď sme deti Božie, kúpené, aby sme boli jeho zvláštnym vlastníctvom. A je isté, keď bude cirkev očistená, naplnená známostou Božej vôle a vybavená Jeho Duchom, že bude zas svedčiť svetu »krásna jako mesiac, čistá jako slnce, hrozná jako voje s praporemi«.

---

*Ó, Pane, obživ nás!
Nezdravých vylieč sám.
Stíš sebou samým žízeň, hlad,
daj plnosť Ducha nám.*

(Zdravá nespokojnosť.

Čítala som nedávno o človekovi, ktorý bol vonkoncom spokojný so svojím životom a veru som sa mu čudovala a — bolo mi ho ľúto. Celkom som súhlasila s tým, čo o ňom bolo napísané a nadejem sa, že i vy budete súhlasiť.

Bol to vraj zo všetkých ľudí, ktorých spisovateľ poznal, jediný tak smýšľajúci. »Keby som svoj život mal žiť ešte raz, nechcel by som v ňom mať najmenej zmeny«, hovorieval. Podľa ďalších zprávk o ňom vidno, že žil veľmi malicherným životom a trápil všetkých, ktorí žili s ním a okolo neho, keď nechceli prijať jeho úzkoprsé náhľady. Bol tak spokojný s tým, čo mal, že nikde nevidel nič lepšieho.

Takáto spokojnosť je chorobná. K vzrastu a pokroku v živote potrebuje človek i trochu nespokojnosti, ktorá by ho nútila, bažiť po lepšom. Pokiaľ nie si spokojný s tým, čoho si dosiahol, potiaľ sa usiluješ, dostať sa ďalej. Zdravá myseľ chce neustále viacej znať a rozumeť a konať.

Najviacej to vyniká v oblasti mravnej. Nech len človek začne hovoriť o tom, že je sám so sebou spokojný, že je taký dobrý, aký len môže byť — hneď vieme, že je na ceste do zahynutia. Snáď o tom sám ani nevie, ale korene jeho mravného a duchovného života začínajú hniť! Však to raz uvidí!

Nikto nie je dobrý, kto netúži byť lepší než je. Človek, ktorý je poctivý sám k sebe, nikdy neprestane usilovať o to, aby bol ešte lepší a ešte ušľachtilejší a taký najlepšie vie, že potrebuje Božej milosti na to, aby sa stal tým, čím má byť.

*Ó, Jezu, ja túžim byť svätý, čistý!
Zaujmi trón v srdci, tým ma uisti.*

—**—

(Si ochotný?

1. Zavreť knihu svojich nárekov a otvoriť knihu vďaky a chvál?
2. Prestať hľadať priateľov a byť sám priateľský?
3. Spokojiť sa s tým, čo máš a nepriať si, čo mať nemôžeš?
4. Prestať sa obzerať po niekom, kto by ti pomáhal a začať sám pomáhať druhým?
5. Prijať Pána Ježiša za svojho Spasiteľa a žiť tak, aby tvoj život bol dôkazom o Jeho láske, o radosti a pokoji v ňom?

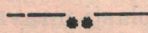
—**—

(Kvety pokušenia. *Amn 5:14*

Na n-skom cintoríne stála nad čerstvým malým hrobom zarmútená matka, ktorej šesťročný chlapček sa bol utopil. Bol sa hral na brehu rieky, keď pri samej vode zazrel krásne kvety.

Náklaňal sa nad vodu, aby ich mohol utrhnúť, ale kvety boli príďaleko. Išiel okolo akýsi človek a zahnal chlapca. Napomínal ho, aby sa k rieke nepribližoval, lebo že spadne do vody a utopí sa. Chlapček odišiel, ale o chvíľu sa vrátil a ešte viacej sa pre kvety naťahoval. Konečne! Konečne sa mu po napnutí všetkých síl podarilo, že kvetiny dosiahol. Ale stratil pri tom rovnováhu, spadol do vody a utopil sa. Keď ho potom z vody vylovili, svieral v mŕtvej rúčke kytku, ktorá ho pripravila o život. Po-usiloval sa, dosiahol vytúžených kvetov, ale prišiel pri tom o život.

Aké podobenstvo pre tých, ktorí sa ustavične naťahujú po kvetoch zla a pokušenia. Spotrebujú mnoho síl, mnoho času — a hoci sú varovaní, usilujú sa vždy znova dosiahnuť toho, po čom túžia, čo sa im ľúbi. A koľkokrát dosiahnu kvetov, ku ktorým priložili svoje srdcia, ale stratia pri tom svoju nesmrteľnú dušu. Pozor! »Hľadajte dobré a nie zlé, aby ste žili.« (Āmos 5, 14.)

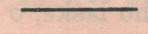
Ako polepšovať svet.

Starý spôsob, ako polepšovať svet, je, ukázať mu niečo lepšieho. Keď Boh chce zahnať tmu, nepolepšuje tmu, ale rozkáže vyjsť slncu. Čím je svet horší, tým musíme byť lepší. Čím je hrubší, tým musíme byť ušľachtilejší. A keď zabúda na tie najdôležitejšie veci, musíme sa my nimi tým usilovnejšie zaoberať . . . »Bdite tedy, lebo neviete dňa ani hodiny, kedy príde Syn človeka.«

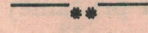

Magnet vďačného srdca.

Keby človek v hromade piesku očami alebo rukami hľadal črepy železa, nedarilo by sa mu. Ale keď vezme magnet a prehrabe ním piesok, najde i tie najmenšie piliny. Nevďačné srdce nikdy neobjaví nijakých darov, ale prezrime len jediný deň vďačným srdcom, a práve tak, ako magnet najde v piesku železo, najde toto srdce v každej hodine nejaké požehnanie. Rozdiel je iba v tom, že tieto požehnania nie sú železom, ale zlatom!

*Keď i búrky, vetry zúria kol teba,
keď si strachom bez vlády a bez seba,
dobrodennia sčítaj, čo staly sa ti,
podivíš sa, jakýs veľmi bohatý.*

Mária Rafajová:

KEĎ — —

Keď môžeš veriť, hoci pochybnosťou
a neverou je kde kto posadlý,
keď ústrikami, posmeškom, ni zlosťou
ti nádej v Krista nevyrve svet zlý,
keď na Boha znáš čakať, neponáhľať,
hoc povýšený, pokorným byť vieš,
keď svodca sladko pokúša ťa: »ta hľaď!«
ty však sa s miesta ani nepohneš,

keď utrpenie privítať vieš zticha,
i smrť, hoc berie všetko, čo máš rád,
keď tvoju službu nepoškvrní pýcha
a raduješ sa, že má úspech brat,
keď poníženie znášaš bez reptania
a k tvojmu srdcu prístup nemá hriech,
keď za pravdu vieš v boj ísť bez váhania
a verný si až za večnosti breh,

keď s túžbou čakáš skorý príchod Pánov
a vrúcne k tomu, čo je s hora, lneš
a bez Neho ti každá sláva hanou —
keď najbiednejším lásku dokážeš,
keď nepýtaš sa, či je hruda tvrdá
a s pevným »áno« ideš bez strachu
niesť Spasiteľa, hoc tebou svet zhŕda,
i osamením, púšte do prachu,

keď na modlitbách trváš v pokušení
a vierou kráčaš, nielen videním,
keď Jeho kríž ti nikdy ťažkým není,
hoc prez Golgatu, predsa kráčaš s Ním,
keď v Jeho ruky dôverne sa vkladáš,
chceš Jemu žiť a nájdený byť v Ňom,
keď Jeho vôľu zavše konať hľadáš,
si, dieťa Božie, ver': si VÍTAZOM.

Parafráza.

— ** —

O utrpení.

Kázeň vo vetách.

Ani jeden kresťan nemusí mať Getsemane bez potešujúceho anjela.

Záleží na tom, prečo sa dostávame do ťažkostí. I Pavel i Jonáš boli na rozbúrenom mori, ale každý za iných okolností.

Boh by nemal pec, keby nebolo treba oddelovať zlato od strusky.

Boh má pre víťazov krásne žiarivé koruny, ale prv než im tie koruny vloží na hlavu, vloží im na ramená kríž.

Tma nemôže vyhasiť lampu, ale pôsobí, že jej svetlo jasnejšie svieti.

Istotne veríš, že je slnko, i keď ho kryjú mraky. Nuž, nepochybuj o dobrotivosti Božej i keď sa ti zdá, že na chvíľu skryl svoju tvár.

Utrpenie je pre Boží ľud to isté, ako záhradnícky nož pre vinič. Oboje len na to, aby bolo viacej ovocia.

Ak sme v skúškach netrpezliví, diabol sa smeje a raduje.

Jedným z najväčších dôkazov Božej lásky k tým, ktorí Ho milujú, je, že posielala zároveň s utrpením i milosť, ktorá nám ho pomáha uniesť.

Je náramný rozdiel medzi utrpením pre Krista a utrpením pre zlý skutok.

Maj tvár neustále obrátenú k slnku — vtedy bude tieň padať za teba.

Milosť nás učí — v najväčšom pohodlí zomierať a pod najťažším krížom zas žiť.

Božie »najhoršie« je vždy lepšie, ako diablove najlepšie.

Ak nás naše okolnosti najdú v Bohu, najdeme Boha vo svojich okolnostiach.

Svet bol viacej obohatený chudobou svojich svätých ako pokladmi svojich milionárov.

Boh si praje, aby sme Ho obťažili tým, čo nás obťažuje. (Každú svoju starosť uhoďte na neho.)

Keď ťa Boh pošle na skalnaté cesty, buď istý, že ti opatrí i pevné topánky.

Sú ťažkosti, ktoré nemožno vyliečiť Bibliou alebo Spevníkom. Zbavíme sa ich iba keď sa potíme a vdychujeme čerstvý vzduch výšin!

Trpieť mnoho znamená toľko, ako poznať viacej rečí; trpiaci získava tak prístup k viacerým ľuďom.

Božie vyvolené rastliny často rastú v tieni.

Z angl. podáva O. R.

***

Alkohol

je výborný prostriedok na odstraňovanie škvŕn z jasných letných šiat — bolo napísané v jednom Radcovi.

Veru, ten dokáže o veľa viacej. Odstráni nielen škvŕny, ale i celé šaty, letné i zimné. Vie odstrániť i nábytok z bytu, úsmev s matkinej i ženinej tvári i rodinné šťastie. Alkohol je najlepšie »odstraňovateľ« všetkého dobrého.

***

Stratený?

Dievčatko, ktorému zomrel malý brat, pýtalo sa matky, kam Janko odišiel.

»K Pánu Ježišovi«, hovorí matka.

O niekoľko dní narieka mať pred susedou: »Ako ma bolí strata toho dieťaťa!«

Dievčatko, počujúc matkine slová, pribehlo k nej, pozrelo jej do očí a pýta sa: »Mamička, stratili sme niečo, keď vieme, kde to je?«

»Veru nie«, odpovedá začudovaná mať.

»Nuž, akože sme stratili Janka, keď vieme, že išiel k Pánu Ježišovi?«

***

Dobré podušky.

Soznam niekoľkých podušiek, na ktorých sa dobre spí:

1. Dobrý odsek z Písma.

2. Pekná pieseň.

3. Srdečný rozhovor s Bohom.

4. Dobré svedomie, umyté krvou Pána Ježiša.

5. Milovanie ľudí.

6. Pohľad viery na kríž.

7. Pán bdeje.

***

postele, skrine a nejakú bielizeň. Prišlo to v ten istý deň ako ja. Každý kút je tu zrovna zanesený špinou a neviem, kde prv začať upratovať. Zásob tu niet. Chlieb si budem musieť piecť sama. Sme obklopení horami a pozeráme do doliny Zambezi. Misionár, ktorý ma sem priviezol, zostane tu so mnou cez neďu. Previedol ma kraalom, ktorý je asi pol míle odtiaľto. Pri pohľade na domorodcov krvácalo mi srdce. Deti pred nami utekaly a jačaly strachom. Opatrila som jedno malé dieťa a tu sa mi len predstavilo pred oči, aký úkol som vzala na seba — čo ma čaká. Ďaleko široko nieto nemocnice ani ošetrovateliek. To je naozaj priekopnícka práca. Najprv si zariadim nemocničku a potom pôjdem medzi ľudí. Cesty sú vonkoncom neschodné a kraaly*) sú od seba hodne ďaleko. Mala som dnes týchto pacientov: malého chlapca, ktorý si porezal prst a náčelníka, ktorého boľel žalúdok.

Nedeľa: deň síz.

Pondelok: Bola som celý deň veľmi pilná. Pripravila som si dispenzár (prevazárňu), ovšem, pokiaľ sa to dalo zariadiť. Našla som si dievča — domorodku —, ktorá bude čoskoro matkou — naučila som ju strihať obvazy a bude so mnou chodiť do blízkych kraalov. Do tých vzdialenejších pôjdem sama, ale bude to trvať týždne, kým si obstarám lieky, a budem tu mať aký taký poriadok. Vo dne slnko neznesiteľne páli — nosím taký vysoký hodvábný klobúk. Najväčšiu ťažkosť mám s jedlom, pretože okolo nás je samá taká planá zem, kde nerastie zelenina. Musím jesť kozie mäso a mastiť sadlom z hrochov. V južnej Rhodesii sú domorodci pokročilejší — ale tuná sú ozajstné »čierne africké duše«.

Hoci je len sedem hodín večer, idem spať, bo som strašne unavená. Zahrám si iba ešte »Ó Ty, ktorýs v Galileji«. Uvarila som si čaj a zjedla posledný kúšтик chleba, ráno si budem musieť upiecť jačmennú placku. — Je krásna mesačná noc, nie je treba rozžiháť svetlo. Asi na 50 krokov od mojho obydlia je niekoľko roztrúsených chát domorodcov. Všade je pokoj — nemajú svetla.

Utorok: Stavajú mi dom — je veľmi zaujímavé pozorovať, ako domorodci robia z blata tehly. Časť môjho dispenzára sa už borí — dostali sa tam mravci. Mám toto zariadenie: stôl z nehoblovaných dosák (miesto obrusu mám na ňom kus farbistej látky), skriňu, kufry a petrolejovú lampu. Dva sudy od petroleja nahrádzajú mi komoru i kredenc. Zase tu dnes ubudlo trochu špiny, veď som s ňou od rána zápasila. Mala som dnes 11 pacientov. Usilujem sa spraviť ochranné opatrenie proti nákaze — z mála, alebo skoro z ničoho. Srdce sa mi chvelo

*) Kraal = černošská dedinka.

súcitom, keď mi na dvere zaklopal strážnik, ktorý priviedol štyroch mužov. Všetci boli prepásaní, na ramenách mali vrecia a boli veľmi unavení, veď mali za sebou 48 míľ (asi 70 km) cesty. Dvaja boli pokúšaní, jeden mal strašne opuchnutú ruku a štvrtý mal horúčku. Naučila som sa od nich niekoľkým slovám, ale vidím, že je to strašne ťažká reč.

Z okna vidím ohne v kraaloch, kde bývajú ľudia tak chudobní, že sa živia iba korenkami. Sú ľudia, ktorí by sa týchto úbožiacov ani nedotkli, ale mne sú i oni »Božími deťmi«, ktoré sa octly v núdzi. Na 200 míľ tu niečo nemocnice. Ohromné vzdialenosti sú náramnou prekážkou v práci. Musím si opatriť mezka.

30 *Streda:* Deň mi začal tým, že som našla štyroch chlapcov. Boli malí, strašne špinaví a jeden dokonca bol samá rana. Priala bych vám vidieť, čo robil, keď som ho kúpala a čistila mu nos! Ale všetci si získali moje srdce! Už skoro zomierali hladom, veď nemali inšie, iba korenky. Operujú ich v rieke, rozkrájajú a tak ich jedia. Pripravila som si lieky, vymyla niekoľko fliaš od atramentu, ktoré som mala so sebou a upotrebúvam ich miesto miery. Vypýtajte mi handričky a všelijaké drobnosti — hodí sa mi všetko! Ľudia tu majú strašnú biedu. Obchod, kde môžem nakúpiť, je 2000 míľ ďaleko. Tovar privážajú vlakom do Mazabuky, kde ho složia a odtiaľ mi ho pošlú na voze, ktorý tiahnu voli. Kedy ho asi dostanem?

Bolo mi veľmi smutno, preto som vzala svoju pomocníčku (o ktorej som už písala) a išla som na návštevu do najbližšieho kraalu. Stretly sme náčelníka. Pomocou prekladu sme sa dohovorili. Povedala som mu, že bych sa rada poďívať na ich deti. Myslela som tým deti celého kraalu. On však zavolať svojich päť žien a všetky *svoje* deti. Bolo ich toľko, že som ich ani nerátala. Bola som s nimi celé odpoľudnie. Nevieť popísať, akú strašnú chudobu som tam videla. Mala som so sebou miešok soli, ktorú domorodci majú radi, a bola som doslova obklopená vzťahnutými rukami, keď som ju rozdávala. Našla som tam dve mladé ženy, ktoré skoro budú matkami a pozvala som ich na zajtra do svojej »nemocnice«.

32 Stavila som sa u domorodého učiteľa a pýtala som sa, kde by som dostala kúpiť mezka. Musím ísť prez hory do iného kraalu — tam ho dostanem za 30 šillingov (asi 200 K). Svoju samaritánsku prácu začnem v kraaloch, pretože ľudia sami za mnou neprídu. Vždy som si priala byť priekopníčkou, teraz sa mi teď túžba splnila. Hrala som si zas: »Ó Ty, ktorýs v Galilei!« Cítim, že potrebujem Jeho dotyk, abych sa sama mohla dotýkať tej čiernej kože tu. Oni vedia, že sú čierni a keď tak na nich pozerám, skoro bych si priala, aby sa Pán Ježiš bol narodil z černochovej.

Učím sa ich reči. Viem len niekoľko slov a je mi veľkou prekážkou, že s nimi nemôžem hovoriť priamo. Nemám tiež peňazí, aby som mohla obstarat' najnutnejšie. Rada síce vymýšľam a robím »niečo z ničoho«, ako sa hovorí, ale chýbajú mi tu mnohé veci, bez ktorých je nemožno sa obísť. V novembri nás dážd' odlúči od sveta, dotedy by som rada mala svojho mezka. Ako rada by som vám tých ľudí dôkladne popísala! Žijú v hrozných pomeroch. Sú iba košť a koža. Okolo bedier majú nejaký kus kože, deti pritisknuté k prsiam... nedá sa to popísať... Najlepšie by ste pochopili, keby ste mohli prísť ich pozrieť. Ale to nie je možné. Nuž, učinite pre nich, čo je vo vašej moci, prosím vás . . .

—**—

POSTA.

Drahí bratia a sestry v Pánu Ježišovi!

Istotne všetci, alebo aspoň mnohí, poznáte to dobré slovo z knihy Prísloví, že »bratr v soužení ukáže se«, alebo, ako hovorí slovenský preklad, »v súžení sa rodí brat«, ale, tak sa mi vidí, že my u nás na Starej Turej, máme akosi viacej dôkazov tejto pravdy. Veď nie je temer týždňa, aby sa nám vo všetkých tých ťažkostiach nejaký brat alebo sestra nenarodili, alebo, tí dávno narodení aby sa neukázali. A jako by nebolo v takom veľkom dome, ako je náš, ťažkostí? Boly, sú a budú. A ja sa opovažujem tvrdiť, že sú predovšetkým na to, aby nás približovali k Pánovi a aby sa ukázala naša vernosť v tom, ako sa k nim postavíme. Aj Izrael-skí, putujúc z Egypta, mali na púšti mnoho ťažkostí a veru si ich nikdy nepolepšili, keď začali reptat'. Nuž, my si z nich príklad nechceme brať. Ale, keď toto je osobný list, musím písať predovšetkým za seba a prejsť teda z množného čísla k prvej

osobe čísla jednotného. Potom musí moja veta znieť takto: Ja si z nich príklad nechcem brať a neberiem. Smiem sa z milosti Božej priznať k tomu, že som spokojná a pokojná, nech ma môj Pastier vedie ktoroukoľvek cestou. Keď je na nej niekedy aj veľká tma a taká rýdzo ľudská osamelosť, viem, že On je so mnou a to mi postačí. Ach, koľkokrát sa už v rôznych, netak spletených záležitostiach, keď som nevedela zkaďe a kam, ukázal byť mojou múdrosťou a »pomocou vždycky hotovou«! Áno, verte mi, bratia a sestry, ťažkosti sú najčastejšie na to, aby sme poznali, ako sme závislí na svojom Bohu, a jako sami zo seba nič, ale celkom nič nemôžeme. Bár by sme len vždy vo všetkej pokore Jemu vyznávali: »Očakávaní mé jest na tebe!«

Ale — jak sú ťažkosti predovšetkým na to, aby nás lepšie približovali k Pánovi, sú v druhej rade i na to, o čom som za-

čala písať: Aby nám zrodily a ukázaly bratov a sestry. My ľudia predsa žijeme v takej vzájomnej závislosti, že sa neobídeme bez pomoci. A kdeže by sme dnes boli s našou prácou, keby Vás, bratia a sestry, Pán neponúkal, aby ste sa nám ukázali! Ťažko by mi bolo, keby som mala vyratúvať kto a kedy a ako ste nám pomohli. V tomto liste ukážem len na tú práve najbližšiu pomoc.

Keby ste vedeli, koľko my v tých našich troch domoch spotrebujeme kuriva, povedali by ste, že starosť oň stačí zaujať na celý rok jediného človeka. Veď, koľkokrát musíme kupovať nové, keď staré ešte nemáme zaplatené. A tu, bez toho, že by sme o tom boli s niekym hovorili, prišiel za nami náš milý mladý brat Kýška a poradil nám, že by sme si mohli kúpiť v horách mladé bučky, ktoré sa budú vyrubávať, tie že sú lacnejšie ako siahovice, a on so svojim bratom že vraj nám ich narúbu. A tak nám ich narúbali na tri vozy. Nuž, mali sme v horách celú hromadu krásneho dreva, ale celá starosť nám tým nespada s pliec, bo drevo nepotrebuje v horách, ale doma. Kde vziať na dovoz? A hľa, ďalší bratia v ťažkosti sa ukázali. Naši milí Machajdíkovi-Hrašných zapriahli koníky a dve fúry narúbaných bučkov nám doviezli. Spotrebovali na to dvaja s dvoma koňmi celý deň, tak ďaleko to bolo a toľko práce

mali s nakladaním a so skladaním.

A ešte iný obrázok takého ukázania sa bratov v ťažkosti Vám tu predložím. Keď sme mali sadiť zemiaky, ukázalo sa, že ich nemáme dosť, bo zima bola dlhá a studená a v pivniciach a komorách zmrzlo kde čo. Ani dokúpiť sme nemohly, bo veď nemrzlo iba v našej komore! Ale beniakovskí bratia si i napriek tej zlej zime zemiaky pred mrazom ochránili a z tých zachránených nám ich poslali 13 vriec, takže sme mali nielen na sadenie, ale tiež na varenie. Nevie, ako kto rád jie zemiaky — sú ľudia, ktorí sa od nich s nechutou odvracajú — ja sa Vám však priznám, že mne by bolo bez nich veľmi zle, bo už mesiace a mesiace deň ako deň večeriam zemiaky. A vždy nad nimi chválím Pána za to, že nám takúto lahôdku stvoril!

I milá sestra L. z Podtatier sa nám prihlásila so dvoma vrecami »švábky« a náš dobrý súseď v kopaniciach, pán Michalec, nám ich ochotne pomohol zaorať. A teraz ich náš Otec nebeský zalieva a zohrieva a jak bude Jeho vôľa, vykopeme ich v jeseni zas peknú hromadu. Jemu, Jemu samému nech je česť a chvála a vďaka za všetko, zvlášť však za tých, ktorí sa v ťažkostiach ukážu byť bratmi!

Vrúčne si Vás pozdravuje Vaša sestra v Kristu Ježišovi,

Mária Rafajová.

Potešujte, potešujte môj ľud! hovorí váš Boh.

Izaiáš 40, 1.

***

Zadní díl.

Nepatříť na nepravost v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Israeli; Hospodin, Bůh jeho jesti s ním, a zvuk krále vítězíciho v něm. 4. Mojž. 23, 21.

Při jedné rozmluvě s farizei řekl Pán Ježíš: »Ptejte se na Písma; tať svědectví vydávají o mně.« To ovšem tehdy ještě nebyl Nový Zákon, jen knihy Starého Zákona. I toto slovo našeho textu vydává svědectví o Pánu, Vítězi Golgotském a o radostném poselství evangelia.

Kdo vyslovil tato slova? Prorok Balám, kterého si Moabský král Balák dal přivést, aby mu proklel lid israelský, protože se domníval, že jej potom v boji snadněji přemůže. Ale Hospodin, Strážce lidu svého, nedopustil, aby Balám prokletí z úst vypustil, nýbrž musil Balám mluvit *jen* to, co mu Bůh v ústa vložil a to bylo samé *dobrořečení a požehnání*.

Přirozeně, že se král Moabský velice horšil. Domlouval Balámovi: »Co mi to děláš? Abys zlořečil nepřatelům mým, povolal jsem tě a ty pak jim ustavičně dobrořečíš.« Baláka to něco stálo; neboť prorok vždy rozkázal postavit sedm oltářů a na každém obětovati volka a skopce. A když král a knížata při těchto obětech čekali, že promluví tak, jak chtěli, že uslyší kletbu, vždy se zklamali, neboť Balám ustavičně pronášel dobrořečení. I měl toho posleze král Moabský dost a řekl rozmrzele: »Již ani nezlořeč, ani nedobrořeč!«

V této historii jest něco, co zjevuje lásku Boží k Jeho lidu, že jest to opravdu láska *otcovská, mateřská*. Když totiž král Moabský chtěl přiměti proroka Baláma k zlořečení, uvedl jej na horu, odkudž mohl shlédnouti celý ten tábor israelský, rozprostřený po poušti. Když táhli i když se kladli, vždy to činili podle určitých pravidel, podle pořádku Bohem nařízeného. Tento pohled s výšin na ležení israelských musil býti úchvatný. Však prorok Balám byl nadšen. Volal: »Když s vrchu skal hledím na něj a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten sám bydlí a k jiným národům se nepřiměšuje. Kdo sečte prach Jákobův? Kdo jeho počet?«

Když tedy Balám ustavičně dobrořečil, napadlo krále: »To proto, že vidí Israelské v celku, že vidí ty přední houfy, to nejlepší a nejsilnější. Dovedu ho na místo, odkud bude viděti jen *zadní díl*, jen to slabé, nedostatečné.« Zpravidla to tak bývá při pochodech, že vzadu jsou ti, kterým se nedostává dechu, kteří odpočívají a zas to dohánějí a někdy dokonce vezou vzadu i nemocné.

Israelští byli vojensky spořádáni pod čtyři korouhve. Vždy tři pokolení pod jednu korouhev. A vpředu opravdu bylo vše silné: korouhev vojska *Judova*, korouhev vojska *Rubenova*, potom šli *Levitové* s truhlou, za nimi korouhev vojska *Efrai-*

*mo*va a naposledy korouhev vojska *Dan*. To byl ten *zadní díl*. Nebyli podle počtu slabšími, ale podobá se, že podle jakosti. Zvláštní je, že toto pokolení *Dan* ve Zjevení sv. Jana již ne-najdeme. Všechna ostatní pokolení jsou tam jmenována, ale pokolení *Dan* jakoby bylo rozbředlo mezi ostatní.

Zadní díl, společnost těch dýchavičných, kde jeden o druhého se opírá. Kde se asi my nacházíme v tom pochodu k zemi za-slíbené? Mezi těmi silnými vpředu anebo v tom zadním díle?

Král Moabský uvedl tedy proroka na pahrbek, odkudž viděl jen ten *zadní díl*. A po vystavení i tam sedmi oltářů a oběto-vání s jistotou čekal, že se ozve z úst Balámových prokletí, zlořečení. Ale nedočkal se. I zde vložil Bůh Balámovi do úst samé dobrořečení. A ten náš text, to slovo plné evanjelia, to bylo vysloveno právě při pohledu na ten *zadní díl*. »Nepatřit na nepravost v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Israeli.« Ale jak tomu rozumět? *Svatý*, svatý Bůh a že by mu nepravost ničím nebyla? A přestoupení prikázání také ničím? Ó, takového Boha si moderní pohané představují, ale my dle toho, jak Jej známe, nic neslevíme z Jeho svatosti. Však tu ještě není ukon-čení té věty, zde jest ještě poukázáno, *proč* nepatří na ne-pravost v Jákobovi a na přestoupení v Israeli, *proč*? »Hospodin, Bůh jeho, jestiť s ním, a zvuk krále vítězíciho v něm.«

Vycítujete zde Pána Ježíše, *Golgotu*? Čteme v Žalmu: »Složil jsem pomoc lidu svému v reku udatném« a v Novém Zákoně: »Nazůveš jméno jeho Ježíš. Onť zajisté vysvobodí lid svůj od hříchů jejich.« — Jak pomohl? Jak vysvobodil? Tak, že vzal ty nepravosti, ta přestoupení na sebe Beránek Boží; Hospodin sám *uvalil na něj nepravosti všech nás*.

Vzpomeňme na Davida, na jeho hrozný pád. Jak mohl doíti odpuštění, milosti, opětného spojení s Bohem? Jak? Bůh mu dal zvěstovati: »Pohleď, přenesl jsem nepravost tvou.« Na Beránka Božího nepravost přenesl. Jen tak může *svatý Bůh* nepatřit, jen tak nehledět, protože to zlé tam není, jest pře-neseno. A tak má i pro *zadní díl* svého lidu lásku, vpravdě mateřskou lásku, však víme, že matka svému slabšímu děcku na lásce neubere, spíše přidá.

Snad se při tom pochodu do nebeské vlasti všichni vidíme spíše vzaďu než vpředu a nepřítel-satan by nás neiraději s po-hrdáním sklidil se svrchku země. Ale Bůh miluje i ty své nej-mdlejší děti a se zalíbením na ně patří. Může? Ano, může. Ne-patřit na nepravost, nehledí na přestoupení, protože všechno, *v čem jsme se poznali, v čem jsme se odsoudili*, všechno jest přeneseno na Pána Ježíše.

Ale ovšem, tu On ten *král vítězíci* musí velice stoupnouti v našich očích, tu musíme zřejmě viděti, že bez Něho bychom byli ztraceni, zahynulí, ale v Něm jest všechna naše pomoc.

Věřme tomu, Písmo tak praví, že pro Pána Ježíše jsme *vzácní* Bohu a že patří na nás se zalíbením. (Efez. 1, 6.) Děkujeme, dobrořečme, chvalme Jeho Jméno a *dle toho také žijme.*

B. J.

*A já jsem šel k milému Pánu svému,
vždyť sladce volal mne, a tak jsem šel.*

A řekl jsem svou celou bídu Jemu

a On mne milostivě vyslyšel.

A šel jsem k Němu jak zbloudilá ovce,

jsa sevřen tlakem hřícha, bolů, béd,

a kral jsem k Němu, v osidlech spjat lovce,

a On v své lásce velké na mne vzhled.

Z křesť. kancionálu A. A.

**

Zásoba lásky.

Jeden věřící sedlák měl svárlivou ženu, která mu působila mnoho bolesti. Sám okoušel ve svém srdci pokoj a toužil mít také pokoj v domě. Často si umiňoval, že všechny řeči ženiny snese tiše, trpělivě, ale ona ho dovedla tak popuditi a rozčiliti, že si potom činil výčitky a cítil se nešťastným.

Jednoho dne navštívil misijní slavnost, kde bylo hovořeno o té nesmírné Boží lásce, že Bůh chce, aby všem lidem bylo pomůženo. Poslouchal s takovou účastí a vírou, že přišel domů se zářící tváří a hned na prahu volal: »Dnes můžeš, ženo, říci cokoli chceš, mne o klid nepřipravíš. Já jsem nabral do srdce *zásobu* Boží lásky.«

A jak se jim dařilo potom? Tak, že láska Boží vítězila.

**

Velké příležitosti u kolébky.

Maminky, když kolébáte nebo vozíte své děťátko, utiňující je něžným šepotáním nebo uspávající je ukolébavkami, zdali pak si uvědomujete, že v milujícím náručí snad objímáte nedozírné možnosti, příčiny věčného významu, nesmírná blaženství anebo nekonečné bolesti? Bďte tedy nad svým pokladem, jako betlemská matka bděla nad svým prvorozeným. Nezáleží tolik na tom, jsou-li plénky z hrubého plátna nebo z jemného tkaniva, je-li poduška ze slámy nebo z prachového peří, ale *věčný význam* má (a na to třeba nezapomínati), že to, co v nejtětlejším věku vstoupíme dítěti do srdce — touhy a snahy — zbarví a ozáří celý budoucí život, ba bude se věčně v životě projevovati. Je tomu právě tak jako u slunce, které dává fialce barvu a blatouchu zlato již než se rozvíjí.

Věnujte kolébkám, dětským pokojíkům a školám jen polovinu toho namáhavého úsilí, jaké svět dnes věnuje odstranění

hříchu a zmírnění zločinnosti, a příští generace se dožijí toho, že svět bude zbaven tří čtvrtin zla. Neučte své děti ctnostem teprve až dospějí určitého věku! Nečekejte! Jakmile dětské očko dovede objeviti zářivou hvězdu na noční obloze, již mu vypravujte o tom, co je za tou hvězdou a nad ní. Hvězdy poučí probouzející se rozumek o tom, že ctnost a pravda září tím jasněji, čím hustší je tma hříchu a utrpení, zalévající tento svět.

U kolébky jsou příležitosti i když jsou snad poznamenány chudobou a do určité míry obmezeny, ale protože se zdá, jako by neměly významu, díváme se na ně lhostejně, zapomínáme anebo zneužíváme jich. A přece tyto začátky tvoří život! Ač se zdají býti tak nepatrnými, jsou ve skutečnosti neobsáhlé, neboť dodávají životu podstaty a provždy utvářejí duši. A zajiště není malým něco, co určuje buď zisk anebo záhubu duše.

Maminky, tedy pozor! Velikost mateřství není jen v tom, dát dítěti tělesný život! Větší je, tento život pěstovati a vychovati z dítěte člověka ke cti a slávě Boží. Takové dítě se potom od matky neodvrátí, ale bude věčně jejím, bude ji ctíti, milovati a děkovati za ni Bohu.

—••— Ó LÁSKO!

Ó Lásko, k svému obrazu
ježs proměnila bídný prach,
jež do ohně i do mrazu
mnes hledat šla, když rdousil strach:

Ó Lásko, vše co jsem, co mám,
na věky Tobě oddávám.

Ó Lásko, pro mne ztýraná
a na kříž tvrdý přibitá,
by duše smrti vyrvána,
Tys byla za ni zabita.

Ó Lásko, vše co jsem, co mám,
na věky Tobě oddávám.

Ó Lásko, na Tvůj něžný hlas
mé duše ztichne sten a kvil,
a přes tmu hrobu vejdu v jas,
kdes přibyték mi připravil.

Ó Lásko, vše co jsem, co mám,
na věky Tobě oddávám.

—••—
- Volně z angl. —f—

Biblická vůně.

Píseň Šalomounova 4, 12—16.

Je zajímavé, vyhledat si ve Slově Božím všechna místa, kde se mluví o vůni. Nám se zdává, že vůně je přepych, dokonce ne chvályhodný. Ale když si hledáte všechna ta »vonná« místa v Bibli, tu si musíte chtěj nechtěj uvědomit, že je tam té vůně velmi mnoho, ba že to tam jaksi všechno voní. Ovšem, jaká je to vůně, kdy a pro koho!

Co je to vlastně vůně? My jsme si v poslední době na dvou místech dali tuhle otázku. To prý je libý dech květin, řekl mi někdo. Ano, to je pravda a může nám to platit i v tom duchovním smyslu. To, co šíříme kolem sebe, ovzduší, které vane okolo nás, pod naším vlivem, bez našeho úmyslu, tak přirozeně, jako se kolem nás rozvlní vzduch každým naším vydechnutím. Ale řeknu vám, upřímně, že mne tento výklad přece jen docela neuspokojuje.

Ano, vůně je líbezný dech květiny, ale to je účinek, ne příčina. Ano, květina voní, ale odkud to, kde je zdroj, pramen její vůně? Jak to, že voní květina a ne její obraz? A tu se mi zdá, že to přece jen lépe vystihl před mnoha léty jeden mladý hoch, když řekl: vůně, to je duše. Tak předně: vůně je živá. Voní květina, dokud žije, voní louka, voní les. Mrtvá hmota nevoní, nemá své vlastní vůně. A to druhé, vůně se právě šíří nevědomky, zrovna tak, jak se sděluje nevědomky naše duše. Nedomnívejme se, že lidé o nás vědí jen to, co jim povíme nebo co jim o nás povědí jiní. Něco z nás vyzařuje, dýchá, voní, co neskryjeme a nezastřeme leda před velmi povrchním pozorovatelem. Lidé prostě říknou: to se vycítí. —

A teď se podívejme trochu blíže na ty Biblické vůně. Lidé si tenkrát vůně velmi vážili. To byl vzácný, drahocenný dar, když někdo přinesl »vonné věci«! Královna ze Sáby přivezla Šalomounovi mnoho pokladů a mezi nimi jsou zvlášť jmenovány »vonné věci«. Vůně, »mast výborná«, byla také znamením úcty a přátelství. Pán Ježíš připomenul svému hostiteli, farizeovi Šimonovi (Luk. 7, 37), že tuto zdvořilost opomenul. Naopak oceňuje čin ženy hříšnice i později Marie, když hlavu a nohy Jeho pomazaly, až vůně té masti naplnila celý dům. Byl to výraz pokorné, uctivé lásky. — Také apoštol Pavel přirovnává v epištole k Filipenským jejich dar k vůni.

Ale u proroka Jeremiáše nacházíme vůni ještě v jiném významu. (Jer. 48, 11.) To už zasahuje hluboko do bytosti člověka. Říkává se o našem národě, že takové osobité, vlastní vůně nemá. Jsme jako ten strom v básni sestry Rafajové: »na tisíc u mne křížuje se cest«. Prý jsme od každého vzali trochu, a málo, nebo nic nemáme svého. Myslím, že se nám přece jenom křivdí. To proto, že se nepodaří každému dostat se až

Biblická vůně.

Píseň Šalomounova 4, 12—16.

Je zajímavé, vyhledat si ve Slově Božím všechna místa, kde se mluví o vůni. Nám se zdává, že vůně je přepych, dokonce ne chvályhodný. Ale když si hledáte všechna ta »vonná« místa v Bibli, tu si musíte chtěj nechtěj uvědomit, že je tam té vůně velmi mnoho, ba že to tam jaksi všechno voní. Ovšem, jaká je to vůně, kdy a pro koho!

Co je to vlastně vůně? My jsme si v poslední době na dvou místech dali tuhle otázku. To prý je libý dech květin, řekl mi někdo. Ano, to je pravda a může nám to platit i v tom duchovním smyslu. To, co šíříme kolem sebe, ovzduší, které vane okolo nás, pod naším vlivem, bez našeho úmyslu, tak přirozeně, jako se kolem nás rozvlní vzduch každým naším vydechnutím. Ale řeknu vám, upřímně, že mne tento výklad přece jen docela neuspokojuje.

Ano, vůně je líbezný dech květiny, ale to je účinek, ne příčina. Ano, květina voní, ale odkud to, kde je zdroj, pramen její vůně? Jak to, že voní květina a ne její obraz? A tu se mi zdá, že to přece jen lépe vystihl před mnoha léty jeden mladý hoch, když řekl: vůně, to je duše. Tak předně: vůně je živá. Voní květina, dokud žije, voní louka, voní les. Mrtvá hmota nevoní, nemá své vlastní vůně. A to druhé, vůně se právě šíří nevědomky, zrovna tak, jak se sděluje nevědomky naše duše. Nedomnívejme se, že lidé o nás vědí jen to, co jim povíme nebo co jim o nás povědí jiní. Něco z nás vyzařuje, dýchá, voní, co neskryjeme a nezastřeme leda před velmi povrchním pozorovatelem. Lidé prostě říknou: to se vycítí. —

A teď se podívejme trochu blíže na ty Biblické vůně. Lidé si tenkrát vůně velmi vážili. To byl vzácný, drahocenný dar, když někdo přinesl »vonné věci«! Královna ze Sáby přivezla Šalomounovi mnoho pokladů a mezi nimi jsou zvláště jmenovány »vonné věci«. Vůně, »mast výborná«, byla také znamením úcty a přátelství. Pán Ježíš připomenul svému hostiteli, farizeovi Šimonovi (Luk. 7, 37), že tuto zdvořilost opomenul. Naopak oceňuje čin ženy hříšnice i později Marie, když hlavu a nohy Jeho pomazaly, až vůně té masti naplnila celý dům. Byl to výraz pokorné, uctivé lásky. — Také apoštol Pavel přirovnává v epištole k Filipenským jejich dar k vůni.

Ale u proroka Jeremiáše nacházíme vůni ještě v jiném významu. (Jer. 48, 11.) To už zasahuje hluboko do bytosti člověka. Říkává se o našem národě, že takové osobité, vlastní vůně nemá. Jsme jako ten strom v básni sestry Rafajové: »na tisíc u mne křížuje se cest«. Prý jsme od každého vzali trochu, a málo, nebo nic nemáme svého. Myslím, že se nám přece jenom křivdí. To proto, že se nepodaří každému dostat se až

ke kořenům naší bytosti. Ty kořeny jsou opravdu »hluboko, hluboko zaryty v Boží zem«. A tam, kde jsou tak zaryty, tam je také naše osobitost. Nejsme snad ničím skvělým a nádherným, co by oslnilo; jsme česká duše jen, jež Boha svého hledá a chce Mu rozumět a životem s Ním jít. A konečně, kdo může na tom světě víc?

My věřící si rádi připomínáme, že jsme kamení živé, ze kterého je stavěn chrám svatý Pánu. Rádi si připomínáme, že Pán Ježíš nás učinil krále a knězi. Ale to nás ovšem bude zajímat, velice zajímat, jaké že to bylo v tom stánku úmluvy, který přece je obrazem toho duchovního chrámu. 2. Mojž. 30, 22.—30., 34.—36. Tak tam v tom stánku úmluvy bylo plno vůně. Každý jednotlivý předmět, počínaje truhlou svědeckví až do podstavků umývadla, všechno, všechno bylo pomazáno svatým olejem, tou zvláštní, Bohu oddělenou vůní. Jakoby si to Pán Bůh označil jako svoje. — Toho vonného oleje totiž nikdo nesměl použít pro sebe. To byla zvláštní, Bohu oddělená vůně chrámu. 2. Mojž. 30, 31.—32.

Olej je obrazem Ducha svatého. Těm, kteří uvěřili v Pána Ježíše, On dává Ducha svého svatého, tu vůni nebeského ovzduší, která je označuje jako Jeho vlastnictví. »... znamenání jste Duchem zaslíbení svatým« (Efez. 1, 13.) a »Kterých pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti.« (Jan 1, 12.)

Ale tento olej pomazání nebyl jedinou vůní v stánku úmluvy. My jsme četli také o kadidle. Každého večera a každého jitra nesla se ta zvláštní vůně prostorem stánku úmluvy. Každý den začínal a končil tou vonnou obětí, jemnou, nehmotnou, vzhůru stoupající. A když si otevřeme knihu Zjevení 5, 8., tam čteme o významu této tiché oběti. Každý den začínat a končit modlitbou, obklopit sebe i své okolí vůní nebeského ovzduší. —

Jedna okolnost je tu zajímavá. Všechny vonné součástky tohoto oleje pomazání i kadidla byly původně dobrovolným darem synů Izraelských. 2. Mojž. 25, 3., 6. A byly tyto věci svěřeny na zvláštní péči Eleazarovi, synu Aronovu, vůně a světlo. Jedno ani druhé nesmělo v chrámu scházet. —

A ještě jedna věc nás bude zajímat. Z čeho pak byla ta vůně, ten olej pomazání i to kadidlo složeno? Tak nejprve ten olej. Mirra, skořice vonná, prustvorec vonný, kassie a olivový olej. A tu jsem se dočetla, že ta mirra je pryskyřice, balsamové vůně. Kdy pak se ze stromu vyprýstí pryskyřice? Ale tenkrát, když je strom poraněn. To už je tak na světě napořád, že krásné a voné věci jsou spojeny s bolestí. Ten strom si svoji ránu tou vonnou pryskyřicí hojí. Proto ta zvláštní, milá a přece jaksi tvrdá vůně. Vyprýstí z bolesti a je zároveň lékařstvím. Kdo by tu nemyslil na ten verš »... zsinálostí Jeho lékařství nám způsobeno«. I prustvorec je nejenom vůně, ale i lék.

Skorice a jí příbuzná kassie je získávána z nitra rostliny. Ne, tady nejde o nic povrchního, co by jenom lahodilo smyslům. I ty součástky kadidla jsou z největší části pryskyřice. Z bolesti lékařství a vůně.

Co my přinášíme Pánu Ježíši? Vyroní se z naší bolesti také lékařství a vůně? Anebo si musí Pán náš nad námi naříkat jako nad Izraelskými: »Nekoupil jsi mi za peníze vonných věcí, ani tukem obětí svých zavraždil jsi mne, ale zaměstnal jsi mne hříchy svými a obtížils mne nepravostmi svými.« (Izai. 43, 24.) A pak následuje ten verš, nečekaný a po takové výčitce skoro nepochopitelný: »Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám.«

A to je ta nejslavnější vůně, třeba ji naše smysly nechápaly. V knihách Mojžíšových čteme na mnoha místech o »vůni spokojující Hospodina«. To je všude tam, kde je řeč o oběti ohnivé, zapálené Hospodinu, tak aby úplně shořela. Je to obraz té jediné správné oběti, která vydává sebe samu, bezvýhradně a cele. »A choďte v lásce, jako i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.« (Efez. 5, 2.) Vůně lásky, která obětuje sebe, cele a bez výhrad, za ty, kteří Její »zaměstknali hříchy svými« — vůně Golgoty. —

Je tam v epištolách řečeno, že vykoupení jsou »vůně Kristova«. Tak neříkejme, že neumíme a nemůžeme, ale dejme tu svoji zahrádku provanout třeba tím »větříčkem pľnočným«, severním, nebo horkým, poledním, jen aby byla prováta a rozvoněla se vstříc Pánu a Spasiteli našemu. —

»Věj, větříčku pľnoční, a přid', větříčku polední, prověj zahrádku mou, ať tekou vonné věci její, ať přijde milý můj do zahrady své a jí rozkošně ovoce své.« Píseň 4, 16.

L. K.

Ostříhej nohy své.

když jdeš do domu Božího« — tak čteme v Bibli v knize Kazatel 5, 1. Jak málo lidí dbá tohoto napomenutí. Chodí do domu Božího, ale nikoliv z touhy po slově Božím aneb aby modlitbou a zpěvem Boha vzývali a chválili, ale jdou tam jen ze zvyku, jdou, protože se to tak patří aneb že se tam chtějí setkat se známými, aneb že se sami chtějí ukázat, zvláště mají-li něco nového na sobě, anebo si snad myslí, že je to záslužný čin, který jim otevře nebe.

Kdo však jde do domu Božího z těchto důvodů, ten své nohy neostříhá, své srdce nepřipraví k slyšení slova Božího, jest rozptýlen ve svých myšlenkách a není mu možno, aby bral srdečnou účast na tom, co Bůh k posílnění duší podává. Takový člověk ať mladý neb starý přichází do domu Božího ja-

koby šel do světské zábavy, usedne, aniž by vzhůru předeslal tichou modlitbu, začne se baviti se sousem nebo posuzuje přicházející.

Jedna mladá dívka počínala si v této věci jinak. Vyšlo to na jevo, když onemocněla dlouhou vleklou chorobou. Tu jí bylo velikým potěšením zpívati i opakovati si z paměti písně z kancionálu. Jednou v bezesné noci tázala se jí matka: »Jak to přijde, Julinko, že umíš z paměti tolik písní ze zpěvníku?« »Ó, maminko,« odpověděla, »ty písně jsem se učila vždy v neděli v kostele před začátkem. Byla jsem tím tak zaměstnána, že jsem neměla času ani chuti hleděti jaké klobouky a pláště měli druzí na sobě. A nyní je mi to k velkému užítku, že tolik krásných písní umím.« Kéž by tato dívka měla hojně následovníků.

—**—

Prostředek proti rouhavým myšlenkám.

Jeden věřící člověk vypravoval: »Měl jsem hrozné soužení. Kudy jsem chodil, pronásledovaly mne rouhavé myšlenky. Ani při modlitbě jsem toho nebyl ušetřen. Volal jsem úzkostně k Bohu o pomoc. A tu mi Pán ukázal na *zvláštní* prostředek: Abych každý ten ohnivý šíp satanův považoval za *signál*, že v tom okamžiku mám velebiti Beránka Božího za Jeho prolitou krev. A tak jakmile mne přepadly ony strašné myšlenky, hned jsem se přivinul ke kříži Pána Ježíše, připomínal jsem si Jeho utrpení a zpíval jsem o Jeho věčném milosrdenství. To jsem učinil vždy, když zazněl ten signál. — A zakrátko ono soužení utichlo. Nebylo satanovi po chuti, vhněti mne svými útoky v otevřenou náruč Spasitelovu.« —

—**—

Předivné působení předivného Boha.

Pan Jork kráčel ulicemi Londýna. Ježto jeho srdce náleželo Bohu, přemýšlel, co by měl učiniti pro blaho svých bližních. Tu přišel k jedné ohradě. Zeď byla obílená a ještě prosta všelijaké nalepené reklamy. Panu Jorkovi náhle přišla myšlenka, aby na zeď něco napsal. Aby tam napsal tuto větu: »Vyrovnej si vše s Bohem.« Ale on to neučinil a kráčel rychle dále.

Však v jeho duši vznikl nepokoj a neodolatelnou mocí byl tažen zpět. Vrátil se tedy a napsal na zeď zřetelně: »Vyrovnej si vše s Bohem.«

Po nějakém čase musil jíti opět tou cestou. Vzpomněl na onen nápis a byl zvědav, zda-li ta slova se tam dosud nalézají. Ano, ještě to bylo čitelné: »Vyrovnej si vše s Bohem.« Však hle! Někdo pod onu větu napsal: »Ale jak?«

Dívá se pan Jork blíže a vidí, že pod tou otázkou jsou začáteční písmena nějakého jména a ulice i číslo domu. Rychle vytáhl zápisník, vše si poznamenal a jakmile mohl, vydal se na cestu hledati toho, který toužil věděti *jak* se vyrovnati s Bohem. Po dlouhém úsilí se mu to podařilo. Když se octl tváří v tvář muži, jehož jméno se shodovalo se začátečními písmeny v zápisníku, zeptal se: »Vy jste napsal otázku: »Ale jak?« pod tu větu na bílé stěně: »Vyrovněj si vše s Bohem«? »Ano, já«, odpověděl. To pana Jorka tak potěšilo, že zvolal: »A chtěl byste nyní zvědět pravou odpověď?« »Ze srdce rád.«

A tak pan Jork vytáhl svou bibli a svědčil mu o Pánu Ježíši, kterýž přišel na tento svět, aby člověka smířil s Bohem a Svou dokonalou obětí způsobil úplné vyrovnání, abychom mohli volati: »Abba, milý Otče!«

Pod vlivem slova Božího octli se oba muži na kolenou v upřímné modlitbě a ten, který ze srdce toužil věděti, jak vše s Bohem vyrovnati, obdržel hříchů odpuštění a ujištění Boží lásky a milosti; a tak bylo vše dobře vyrovnáno. Ó, jaká radost na zemi i v nebi! — Tak předivně působí předivný Bůh.

—**—

Překlad B. J.

Rada a příklad.

Rodiče horlivě ukládají dcerušku k spánku; je už pozdě a chystají se někam ven.

»Pěkně spi. Už je čas, aby všecka malá děvčátka byla v postýlce«, říká matka.

»Ale mamičko, nejsem ospalá, nechce se mi být v posteli«, brání se dítě.

Konečně po mnohém domlouvání a rozčilování je maličká svlečena, nemožno ji však přimět, aby se pomodlila. Jak také, když se v ní všecko vzpíralo! Sami víme, jak těžko je modlit se, máme-li takové pocity!

»Ale, miláčku,« napomínal otec, »musíš se pomodlit, nebo nepřijdeš do nebe!«

»Já nechci do nebe, já chci s vámi,« vzlykalo dítě.

Otče, matko, dejte si pozor na své chování, vaše děti chtějí »jít s vámi!« Nestojí o Vaše rady, raději následují váš *příklad!*

—**—

Podobenství o durianu.

Batan indský, rostoucí v asijském malajském okrsku, má zvláštní plody zvané »durian«, velikosti hlavy. Šedohnědé oplodí jest pokryto množstvím kuželovitých, tvrdých a ostrých trnů. Dá se velmi těžko otevřít. Člověk prý s ním zachází jako s ježkem a málokterý Evropan se dostane k chutné šťavnaté

dužině, již jsou obdána semena. Jeden misionář z holandské vých. Indie píše, že prý viděl mnohé, kteří se dobrou půlhodinu pokoušeli durian otevřít a jediný výsledek, jehož dosáhli, byly — zakrvavené prsty.

Domorodci však hledají jakous zcela nezřetelnou čáru mezi trny. Jakmile ji objeví, stačí dobře mířená rána nožem a durian se lehce otevře.

Ale — ale! Z otevřeného plodu vychází téměř nesnesitelný, pronikavý česnekový zápach, pro který mnozí nikdy neochutnali výtečné šťavnaté dužiny.

A nyní — jaké podobenství?

Abys mohl ochutnat durian, musíš nejprve otevřít tvrdý trnitý obal a překonat odpor k pronikavému zápachu. Chceš-li získat duše pro Krista, musíš si nejprve najít cestu do tvrdých, ostnatých, nepřístupných srdcí a vydržet vůni zlých návyků, nezpůsobného chování, nezdvořilosti, nečistého vzezření a jiných nepříjemností.

Chuť durianu prý je rozkošná, ale není větší rozkoše a většího potěšení nad to, když jsme přivedli jedinou duši ke Spasiteli.

—**—

Jedinou hodinu s Pánem Ježíšem

je název brožurky, kterou vydal »Pozdrav ze Chval«. Autorka písně »Vezmi, Pane, život můj«, *Frances Ridley Havergalová*, v ní připomíná důležitost tichých chvil, trávených s Pánem na modlitbách, i následky toho, musí-li nám On vyčítati: »Takliž jste nemohli jediné hodiny bdít se mnou?« Mezi jiným připomíná autorka i toto:

»Podle Písma svatého máme obléci celé odění Boží, abychom mohli v zlý čas odolati a všechno vykonajíce, státi.

Myslíš, že k této přípravě stačí sotva deset minut tvé zběžné zbožnosti? Má to dostačiti pro celý den všelikého pokušení? Má to dostačiti k složení všech tvých břemen a starostí k nohám Páně? Abys Jemu pověděl vše, co na srdci máš a upozornil na všechny své potřeby i nesnáze? Abys rozmnožil svou duchovní známost buď vyučováním Ducha Svatého neb zkoumáním Jeho slova? Je to dosti času k vyznávání hříchů a všelikých poklesků, jakož i k pravé, pokorné modlitbě, k přimlouvám za jiné a především k oslavování Jeho milosti?

Co však jest těch *deset* minut neb *čtvrt* hodiny pro všechno to, co tvůj Pán a Spasitel ti má sděliti? Prvé nežli ztichneš, abys Jej slyšeti mohl, uběhla již tvá chvilka. Zdali ten kratičký čas má dostačiti k rozmluvě s nejmilejším přítelem? Smíme se odvážiti za takovýchto okolností tvrditi, že nám mnoho záleží na Něm? I kdyby ta chvíle dostačila naší mdlé a chladné

lásce, myslíte, že je to dost pro Jeho velkou lásku? Že dostačí Jeho srdci, které touží, aby se s námi mohlo spojit? Pán Ježíš nás tak velice miluje, že by nás chtěl mít stále při sobě a nám ani o to nejde, abychom ráno dříve vstali a aspoň půl hodiny ztrávili v obecenství s Ním.«

Přečtete si tento spisek zkušené služebnice Boží, která sama praktikovala to, co v něm doporučuje a Pán jí pozhovával!

Objednejte u pí Boženy Jehličkové, Praha-Strašnice, Nad Vodovodem č. 19. — *Výtisk je za 60 hal.!*

—**—

JEN DÁL!

Je černá noc a bouřlivá?

Jen dál! Jen dál!

Zem pod tebou se zachvívá?

Jen dál! Jen dál!

Když Ježíši se vésti dáš,

všem bouřím odoláš.

Když nad hlavou ti visí mrak,

jen dál! Jen dál!

Nač ptát se, proč být musí tak?

Jen dál! Jen dál!

Kdo ptá se, v duši vzbouzí vír —

jen poslušnost dá mír.

Ač přítel dílo opustil,

jen dál, jen dál,

ty oddaně svůj konej díl,

jen dál, jen dál!

K svým věrným Bůh se věrně má,

jim nebe otvírá.

Byť těžký kříž nám bylo nést,

jen dál, jen dál!

Dál po nejužší ze všech cest,

jen dál, jen dál!

Pán za boj slavně skončený

udílí odměny!

On všechny moje hříchy odpustil

a z přístrachů mne vyprostil.

S Ním od vítězství k vítězství

jdou dál a dál, vždy dál!

—**— *Volně z angl. — f —*

DROBTY.

Pochybuješ-li o důležitosti spolupráce podívej se, co se stane s vozem, poláme-li se jen jedno kolo!

Přestaňme už zachraňovat křesťanství. Dejme se raději sami křesťanstvím zachránit!

Živé náboženství nepotřebuje naší obrany, zato naší poddanosti. Potom se ukáže v charakteru.

Přání je modlitba na křídlech. Nečekáš-li vyslyšení své prosby, pozbyla tvá modlitba křídel.

Kdyby lidé tak horlivě pracovali, jak horlivě se práci vyhýbají, co všechno by se dalo vykonat!

Můžeš prolítí tolik slz, že by se v nich rozpustily všechny grónské ledy, ale nezanecháš-li hříchu - nebudeš spasen. Vždyť: »krev Krista Ježíše, Syna Božího očišťuje nás od všelikého hříchu.« — »Aj, nové činím všechno!«

POŠTA.

Milí bratři a sestry!

Vždy jsem měla ten dojem, když jsem začala pracovat na Boží roli, že můj úkol záleží v plnění tohoto Božího rozkazu: »Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš.« Izai. 40, 1. A já jsem to vždy ráda činila. Jakmile mi Pán dal vyvážití potěšení z Jeho slova, spěchala jsem, abych tu radost sdělila i jiným. I mám jedno místo v Bibli zvlášť oblíbené, k němuž se znovu a znovu vracím, kdykoliv potřebuji a věřím, že potěší i vás. Poslyšte:

»Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dítě velmi milostné? Avšak jak jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám. Pročž po-

hybují se vnitřnosti mé příčinou jeho; jistě žel se nad ním slituji, dí Hospodin.« Jer. 31, 20.

Před časem vydali jsme traktát pod názvem: »Zkormoucené duši.« A již jest rozebrán. O čem to svědčí? Že těch zkormoucených duší jest dnes mnoho. A takové duše ochotně sáhnou po všem, co by jim přineslo útěchu.

Jsou různé věci, které duši kormoutí, ale nejbolestněji dovede zkormoutiti *hřích*. Všimněme si nářku Davida v žalmu 38. »Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi k unesení. Nemají pokoje kosti mé pro hřích můj. Zemdlen jsem a potřín převelice, řvu pro úzkost

srdce svého. Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se mnou.« — Ano, to je ten bolestný stav duše. V každém jiném zármutku lze člověka spíše potěšiti, než když se jedná o zármutek duše *nad hříchem*. V tom případě jsou lidská slova bezmocná, marná. Tu dovede potěšiti jen Bůh sám.

A takovým Božím slovem plným potěšení jest ten verš v Bibli: *»Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dítě velmi milostné? Avšak jak jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám. Pročž pohybuji se vnitřností mé příčinou jeho; jistě žeť se nad ním slituji, dí Hospodin.«*

Všimněte si blíže toho slova. Bůh se zde táže: *Zdali Efraim jest mým synem milým?* Aneb dítě velmi milostné? A z toho dalšího vyznívá *odpověď* na tuto otázku. A jak zní ta odpověď? *»Není, ach, není. Není milý a naprosto není milostný. — Avšak jakž jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám — jistě, žeť se slituji nad ním.«* Rozumíme, co jest v těchto slovech obsaženo? *Láska, veliká Boží láska*. Neboť v naší běžné řeči to zní takto: *»Není Efraim takový, jaký býti má, nezasluhuje toho, ale já mu přece pomohu.«*

Snad je někdo z nás právě v takovém postavení, kde ho vše obviňuje z nevěrnosti, z neupřímnosti, z neopravdovosti. Je dalek toho, aby byl dítětem velmi milostným a duše jest pro to velmi zkormoucena. Je-li tomu tak, pak jest toto slovo pro

tebe. Přijmi je. Slovo o lásce, jakou právě potřebuješ.

Pamatuji se, jak jednou ve Chvalech v sirotčinci jsme měli malé děvčátko, které ostatní děti měly velice rády a když přišli hosté, vždy si ho povšimli. Proč? Protože bylo roztomilé. Bylo ode všech milováno pro svou roztomilost. — Na světě jest mnoho lásky tohoto druhu. Jeden si druhého zamiluje pro to i ono, co se mu na něm líbí. Pro oči, vlasy, tvář, postavu, způsoby, vlastnosti, vždy pro něco pěkného, příjemného. Ach, co bychom si počali, kdyby Boží láska k nám byla tohoto druhu, aby On nás miloval pro něco příjemného, když v tom zkormoučení duše cítíme, že v nás není nic milování hodného. Ale Boží láska jest jiného druhu než láska lidská. On nás miluje a *příčina* té lásky k nám jest *v Něm*, nikoliv v nás. Jsme Mu vzácní v Jeho milém Synu, Pánu Ježíši. Ó, jak jest veliký a dobrý!

Obdržela jsem jednou dopis, ve kterém mi jedna sestra přála, abych se prý měla tak, jako se má ona, totiž: *prebláženě zle*. Tento zvláštní výraz vysvětlila takto: *»Prebláženě zle* říkám tomu stavu, kdy člověk cítí velikost, moc, dobrotivost a svatost Boží, což naplňuje duši jeho posvátnou bázní, ale při tom cítí vlastní bídu a ošklivost nad sebou samým.« Jak drahocenné jest to vědomí, že jest tu Pán Ježíš, náš Smírce a Prostředník mezi námi a svatým Bohem, naše *skrýše před větrem a schrána před přivalem*. (Izai. 32, 2.)

Príval jest vždy něco hrozi-
vého, nebezpečného. Vždyť často
přijdou lidé i o život při pří-
valu. V takovém okamžiku ná-
hlého nebezpečí má velkou cenu
útočištné místo, taková *schrá-
na*. Ale upozorňuji na jeden tuze
nebezpečný příval, a to: *příval
výčitek*. Zachvátil vás již tento
příval? Řekli jste něco tak, jak
jste to neměli říci, jednali jste
tak, jak jednati nenáleželo, za-
řídili jste něco, co bylo pochy-
beno a již se to nijak nedalo
napravit? Ó, ten *příval výči-
tek!* Nemyslím výčitek druhých
lidí, ačkoliv není o ně nouze, ale
výčitek *vlastního svědomí*.

Četla jsem o této samotrýzni
tuto poznámku: »Člověk se u-
stavičně táže: Bylo to to nejlep-
ší, co jsem učinil? Nebylo by to
bývalo lepší takto? A leže celé
dlouhé noci beze snů vybavuje
si v mysli tisíceré možnosti a
vyvolává tisíceré „snad“. Kdy-
bych jen to byl takhle udělal,

snad by byl takový výsledek,
aneb toto by se nebylo dosta-
vilo; a poněvadž nelze nikdy
určitě říci, jak by co mohlo do-
padnouti, zmatek a nespokoje-
nost nebudou míti konce.« —
Leč, a to dodávám, leč bys před
tímto přívalem skryl se v té
schráně, v Pánu Ježíši, Jemuž
jest dána všeliká moc na nebi
i na zemi. On může změnit věci
tam, kde ty už vůbec nic zmē-
nit nemůžeš. Jeden zkušený
Boží svědek pravil: »To je *před-
nost* Boží, to jest Jeho *právo*, že
On naše nejhoupější skutky
opět v dobro obrátiti může,
jestliže se pro to pokoříme, po-
kání činíme a s celou vážností
o to prosíme.«

Ano, nejsme milí, nejsme mi-
lostní, ale věrme Jeho lásce, věř-
me tomu Božimu: *Avšak* — a
buďme potěšeni.

Srdečně Vás pozdravuje Vaše
B. Jehličková.

OCHOTNÉHO DARCU MILUJE BOH.

Spolok »Vieroslava« s vďakou potvrdzuje tieto milodary.

Amerika: br. Červenanský 200.-.
Hnúšťa: Dr. Jul. Valach 200.-. Kru-
pina: L. Eiserthová 20.-. Lipt. Štiav-
nica: sestry J. a Z. 100.-. Malčice: N.
N. 100.-. Miškech dedina: r. Krúpová
30.-. Mokroluh: J. Beňa 50.-. Stará
Turá: M. Potfaj 50.-. Trebejov: N. N.
120.-. Valčice: s. Zemanková staršia
100.-. Zvolen: Čížová 10.-; O. Kubá-
tová 10.-. Zem. Podhradie: s. Kucko-
vá 6.-. Pŕerov: M. Adámková 400.-.
Javorník: ses. Slováková a Majtáno-
vá 100.-. Ml. Boleslav: A. Petrová
60.-. Ml. Vožice: M. Suchanová 50.-.

Maďarsko: A. Bírová 30.-. Nová Le-
hota: M. Strnadová 20.-. Praha:
Z drobečků 50.-.

Členské príspevky poslali: Krupí-
na: L. Eiserthová 50.-. Nové Mesto:
s. Pauzárová 20.-. Pŕerov: M. Adám-
ková 50.-. Púchov: A. Mitanová 10.-.
Stará Turá: B. Chorvátová 20.-. Zvo-
len: O. Kubátová 20.-.

Na Domov: Stará Turá: N. N. 20.-.
Zvolen. O. Kubátová 10.-.

Na misiu: Lubina: N. N. 10.-; rod.
Jur. Machajdík 36.-. Mor. Lieskové:
br. Švacho 10.-.

Večernicu vydáva spolok »Vieroslava« na Starej Turej. - Zodpovedná
redaktorka Marie Rafajová. - Spolupracovníčka Božena Jehličková, Praha-
Strašnice. - Predplatok 10 K ročne, pre Ameriku 18 K. Jednotlivé číslo
2 K. - Tlač Jar. Chládko v Mladej Boleslavi.